

ALS WE VALLEN

KHALID BOUDOU

3PAK

Roomservice

Op het moment dat ik het trage handgeklap hoor, liggen we nog verkreukeld achter in de parkeergarage, in een hokje dat de ‘technische ruimte’ wordt genoemd. Het is het fijnste slaapplekje in de stad, waarvan alleen wij weten hoe je er binnenglipt. De temperatuur is hier aangenaam en er hangt geen geur van verschraalde alcohol gemengd met oud zweet en pis, zoals op zoveel plekken het geval is.

Als ik mijn hoofd optil, stopt het klappen en zie ik Bozo, de chauffeur van Tango, gemaakt vriendelijk naar me lachen. Hij heeft een kort lichaam op dikke poten, met daarboven een zwetende spekkop waaraan een vies puntig sikje hangt. Zijn bierpens zet de rits van een ordinair geel-zwart Armani-jack zwaar op spanning en een Rolex prijkt losjes om zijn pols. Ik ben verrast dat hij hier voor me staat, ik had niet verwacht hem ooit nog terug te zien.

Na zijn laatste bezoek dachten we een makkelijke klus gescoord te hebben: een bankpas ophalen waarvan de pincode al door *phishing via phone* was verkregen. Maar het slachtoffer bleek een halfdode man. Slangtjes liepen uit zijn neus, hij schuifelde als een zombie rond achter een rollator en zijn ademhaling klonk als een verstopte stofzuiger. Toen hij zich omdraaide om de envelop met daarin het doorgeknijpte pasje te pakken, fluisterde ik: ‘No way, Mimo, als we dit doen, krijgen we vipplaatsen in de hel.’

We besloten zijn bank te bellen en de rekening werd geblokkeerd. Tegen Tango logen we dat die bejaarde voor onze komst al door de bank was gewaarschuwd en dat de politie was ingeschakeld. ‘We moesten echt rennen!’

Tango vond het maar een lulverhaal. Hij drukte zijn zwetende kop tegen mijn voorhoofd en hield dreigend een taser omhoog.

‘Dertigduizend euro schade!’ brulde hij. ‘Ik kan aan jullie rattenogen zien dat jullie iets voor mij verbergen!’ Hij gaf Mimo een schop en mij een klap tegen mijn wang en schreeuwde: ‘*Hijo de puta!* Als ik erachter kom dat jullie mij flessen, voer ik jullie aan mijn honden! En nu snel wieberen!’

Blijkbaar heeft Tango ons toch niet van zijn klusserslijstje geschrapt. Bozo leunt nu op een zwarte Audi s3 en bekijkt de rommel om ons heen alsof hij zijn moeder ziet dansen met een varken. Ik haat zijn baas tot in mijn botten, maar toch

ben ik ergens blij om Bozo weer te zien, want we leven al minstens drie weken op statiegeld.

‘Wat doe jij hier?’ vraag ik.

Met een meewarige blik schudt hij zijn hoofd. ‘Tjezus, smerige zwerfkoppen. Hoe kunnen jullie hier in godsnaam slapen? Niet bang om te stikken van alle uitlaatgassen?’

‘Alles went. Alles went.’ Ik por Mimo. ‘Bezoek, broer.’

Mimo slaat het dikke zwarte gordijn, waar hij zich als een egel in had gerold, van zich af. Hij geeuwt en vanonder zijn elleboog staart hij met waterige oogjes verdwaasd richting de chauffeur. Snel grijpt hij naar de schroevendraaier die naast hem ligt.

‘Wat de fuck doe jij hier?’

‘Roomservice, boys,’ antwoordt Bozo lacherig.

‘Je moeder is onze roomservice,’ bromt Mimo. ‘Ik dacht dat Tango niks meer met ons te maken wilde hebben. Hoe heb je ons gevonden?’

Bozo spreidt zijn armen en grijnst. ‘Gewoon het riool volgen, dan kom je vanzelf hier uit. Maar goed nieuws, boys: binnenkort liggen jullie misschien in het Hilton, inclusief lekkere chicks waarin jullie je dooie diepvriesgarnaaltjes kunnen laten zwemmen. Meneer Tango heeft speciaal om jullie gevraagd. Dan weet je dat het *big* is.’ Hij schudt zijn hoofd. ‘Wees niet bang: geen bankpasjes of laptops deze keer.’

‘Wat dan wel?’ vraag ik wantrouwend.

‘Dat wil de baas jullie persoonlijk vertellen. Zijn jullie niet vereerd? Om drie uur vanmiddag staan jullie naast viskraam Kroon, vlak achter het station. Daar haal ik jullie op. Wees op tijd. En geen spelletjes, anders kunnen jullie het echt schudden.’

Coffee to go with the flow

Als Bozo wegrijdt, verzamelen we onze spullen en wandelen het korte eindje van de garage naar het winkelcentrum. Altijd weer een flinke opluchting als hij er niet rondhangt, de magere Turkse beveiliging met het Spock-kapsel. Elke keer jaagt hij ons bij de wc’s in het winkelcentrum vandaan, meestal onder begeleiding van een harde Turkse scheldpartij: ‘*Siktir lan! Oprotten! Siktir git!*’

We glijden onder de betaalpoortjes door en trekken onze big shoppers mee

naar binnen. Vlug halen we onze handdoeken eruit en schudden de kruimels eraf.

We pompen er wat klodders zeep op, vullen flessen met water en trekken ons allebei terug in een van de wc-hokjes, apart van elkaar uiteraard. Met de zeep en het water op de handdoek probeer ik me wat op te frissen.

En dan... dan is er eindelijk dat momentje voor mezelf. Ik ga op de wc zitten en staar wezenloos voor me uit. Het is tijdens dit dagelijkse moment dat ik even, heel even, uit de overlevingsstand kan komen, er wat gevoel mijn lichaam binnenstroomt en de tranen mogen vallen. Ik denk aan mama in de hemel. Maar vooral denk ik aan Selma. Ik mis mijn zusje, al die keren dat ik haar naar school bracht en dat ik bij de poort, nadat ik haar handje losliet, tegen haar zei: 'Alles komt goed, schatje. Binnenkort zijn we bij dronken papa weg.'

Als we weer uit de wc-hokjes zijn gekomen en wijdbeens achter de wastafels staan, waarin krachtige stralen water kletteren, zie ik via de spiegel dat ook Mimo rode, natte oogjes heeft. Ik fluit maar wat en spoel mijn stinksokken uit.

'Eigenlijk zien we er nog best goed uit,' zegt Mimo. Hij gooit water in zijn gezicht en poetst daarna met kracht zijn hazentandjes. Mimo heeft mooi dik, zwart golvend haar dat hij meestal strak naar achteren kamt. Mijn haar daarentegen is één groot krullerig probleem. En het is zo lang geworden, dat ik er vandaag maar een knotje van maak.

'Ik ga zo echt niet naast je lopen,' zegt Mimo lachend. 'Net een fucking hipster!'

We sukkelen naar de supermarkt voor ons dagelijkse gratis kopje koffie. Vandaag de Appie, morgen weer de Jumbo. We wisselen de shops af, omdat we ons nog altijd schamen als we met de kartonnen bekertjes in de hand langs de kassa lopen. Ergens geeft me dat ook hoop; zolang we ons nog een beetje schamen, zijn we niet helemaal kapot.

Elke nieuwe dag op straat schaaft weer een laagje gêne van ons af. Ik ben bang dat er een dag komt dat we ons nergens meer voor zullen schamen.

Met onze koffie in de hand lopen we naar het park waar op een van de groene, metalen bankjes twee meisjes hangen, Maria en Didi. We komen ze vaak tegen, meestal in het park, en soms, als het erg koud of nat is, in de verlaten glasfabriek. Didi is klein en mager en heeft lang lichtbruin haar. Maria is wat voller

en heeft een flinke bos geblondeerde krullen. We kunnen altijd met ze lachen, maar ik heb ook medelijden met ze. Ze drinken vaak goedkoop bier en dragen nog langer dan wij dezelfde kleren, waardoor er een geur van nat, oud tapijt om ze heen hangt. Maria draagt een zwart joggingpak met op het vest in grote witte letters CHAMPION gedrukt, en daaronder Vans met luipaardmotief. Didi heeft een zwarte hoody aan, met de capuchon over een groen mutsje geslagen.

Het is een frisse, wat depri bewolkte, maar wel droge dag. Op mijn telefoon speel ik wat muziek af.

‘Artiesten die autotune gebruiken, moeten ze castreren,’ zegt Mimo wanneer een rapnummer voorbijkomt.

‘Ja, dan kunnen ze die hoge tonen zelf gewoon halen,’ kopt Didi in en ze steekt een halve sigaret op. De meisjes zijn fanatieke peukenrapers en roken als ketters. In tegenstelling tot Maria praat Didi wel over haar verleden, ze heeft psychische problemen en woedeaanvallen. Ze werd onhandelbaar en jeugdzorg heeft haar uit huis geplaatst.

‘Hoe is het in de nachtopvang? Nog last van psychische Mitch?’ vraag ik.

‘Hoezo?’ bromt Maria. ‘Hij doet soms gek, maar je moest eens weten wat hem is aangedaan. Laatst flipte hij weer. Echt zielig. Hij werd opgehaald. Binnen een week was hij weer terug, helemaal suf van de medicijnen. Dan denk ik: wie gaat hem nou een keer echt helpen?’

‘Doen die instanties daar dan verder niks mee?’

‘De instanties?’ reageert ze lacherig. ‘Pfff... Die houden ons juist klein. Zodra je zegt dat je echt geholpen wilt worden om op eigen benen te kunnen staan, weten ze zogenaamd niet meer wat ze moeten doen. Het draait allemaal om geld.’

‘Niet zo serieus, Maria,’ zeg ik. ‘We zijn net wakker.’

‘Ik bedoel... Niemand helpt je echt en in je eentje op straat verlies je het gewoon altijd. Óf je wordt gebruikt, óf je wordt gek. We zouden samen moeten werken, een fucking *arrastão* moeten organiseren.’

‘Een broodje bapao?’ grinnikt Mimo.

Maria geeft Mimo een speelse duw. ‘*Jongu*, een *arrastão* is niet iets om grapjes over te maken.’

‘Waarom niet?’ vraag ik.

‘Omdat het over moed, samenwerken en keihard overleven gaat. In Rio, waar mijn vader vandaan komt, heb je veel straatkinderen. Ze begripen dat ze zich moeten laten zien en laten gelden als groep, om te overleven, maar ook

om niet gebruikt of misbruikt te worden. Dat doen ze bijvoorbeeld met een arrastão, een verrassingsaanval op het strand. Als de zon hoog aan de hemel staat ligt het strand vol met badgasten...' Ze bouwt de spanning op met een stilte voor ze verdergaat. 'En dan... dan stormt een grote groep straatjongeren zwaaiend, fluitend en schreeuwend het zand op en pakken ze wat ze pakken kunnen. In de chaos en paniek die er dan heerst, laten de strandgasten hun bezittingen achter en gaan die jongeren er als een sleepnet overheen. Ze pakken wat ze nodig hebben om te kunnen overleven en laten ook een duidelijke boodschap achter: fuck niet met ons.'

'Dat zou hier nooit lukken,' zeg ik. 'Hier is het ieder voor zich.'

'Als iedereen zo denkt...'

Maria zucht en zegt: 'Laat maar, Didi. Raf heeft gelijk, hier is het anders.'

'Ik slaap in elk geval nooit meer in de nachtopvang... Alleen maar junks daar,' klaagt Mimo.

'Je praat echt dom,' mompelt Maria.

'Het is niet ideaal, maar we moeten wel,' zegt Didi. 'Hopelijk hebben we snel iets anders. Ik heb in elk geval weer contact met mijn tante. Daarover gesproken, ik moet snel mijn phone opladen en wifi hebben. Straks naar de bieb?'

'Wij kunnen vandaag niet mee,' zeg ik.

Ondertussen word ik met elke minuut die op mijn telefoon verder tikt, zenuwachtiger over de klus van Tango. Mijn gedachten slingeren heen en weer tussen mogelijke scenario's. Als het maar niet om drugs gaat. Maar hopelijk is het wel een grote klapper, zodat we eens een goed sprongetje vooruit kunnen maken.

Als Didi voorstelt om een van onze tijddodende zelfverzonnen spelletjes te spelen – zinnen maken van de letters op voorbijrijdende kentekenplaten – kan ik de chaos in mijn hoofd gelukkig even loslaten.

LK GP 63. Maria: 'Liefde kent geen paspoort.'

MB OS 88. Didi: 'Meer belasting op shoarma.'

3 CWW 51. Mimo: '3 chicks willen wel 51 keer.'

'Alleen de letters, oversekste baviaan!' roept Maria. We barsten in lachen uit.

Dans de gevaarlijke tango

Een paar uur later zitten we bij Bozo in de auto. Via een afgelegen modderige kuilenweg bereiken we een grote bedrijfshal. Iets verderop klinkt wild hondengeblaf. Een van de drie garagedeuren schuift automatisch omhoog en de auto rijdt naar binnen. Bozo houdt het achterportier voor ons open en maakt met een handgebaar duidelijk dat we hem moeten volgen. Via een loods belanden we uiteindelijk in een slecht verlicht hok.

Van achter een tafeltje vol met lege Amstelblikjes, smartphones en een heleboel losse speelkaarten, veert een Chinese man op. Hij heeft grote oren, een grijs sikje en een dun, ingevallen gezicht met opvallend dikke wenkbrauwen en diepe rimpels in zijn voorhoofd. Hij draagt een bruin, oud leren jack, met daaronder een witte, gekreukte bloes waarvan de bovenste knoopjes openstaan. Als het hondengeblaf blijft aanhouden, draait hij zich om en smijt een leeg bierblik richting de deur.

‘*Cállate, coño!*’

Bozo zet twee witte tuinstoelen voor ons neer en doet een paar stappen achteruit.

‘Neem me niet kwalijk. *Cómo estás?* Ga zitten, *por favor,*’ roept Tango met een brede grijns. ‘Lang niks van jullie gehoord. Koffie of whisky, jongens?’

‘Heb je ook cola?’ vraag ik.

‘Mixje?’

‘Nee, alleen cola is goed.’

‘Bozo, *rápido...* Breng twee blikjes *real* coke voor onze vrienden. *Friol!* Koud!’

Als de blikjes op tafel staan, besluit ik me meteen te bevrijden van mijn knagende twijfels. ‘Ik dacht dat we eruit lagen. Waarom zijn we hier?’

Tango beweegt zijn handen langzaam op en neer. ‘Relax, *chico.* Relax. Vergeet de smalltalk niet, dat is wel zo beleefd.’

‘Het gaat toch niet om drugs, hè?’

Tango zwaait zijn voeten op tafel en stopt een e-sigaret in zijn mond. Terwijl hij mij doordringend blijft aankijken, laat hij wat damp ontsnappen. Dan barst hij in lachen uit. ‘*Drogas?* Chico, serieus?’ Hij klopt hard op zijn borst. ‘Ik ben een visionair, chico’s, en ik kan jullie zeggen: over pakweg vijf jaar zijn de drogas net zo goedkoop als de paprikachips van de Aldi.’ Hij steekt zijn wijsvinger in de lucht en zegt op een neerbuigende toon: ‘Containers uit

Zuid-Amerika bevatten tegenwoordig meer drugs dan bananen. Daardoor is dat spul zo goedkoop dat huisvrouwen het als poedersuiker voor op de cake gebruiken. Die rijkelui bestellen het soms nog, maar dat is meer voor de spanning, voor het complete arrangement dat een drugsdealer ze biedt: het bellen, het wachten, de angst beroofd te worden... Die spanning brengt die rijke mummies weer tot leven, snap je, chico's? Rijken vervelen zich meer dan ooit, weten van gekkigheid niet meer wat ze moeten doen. Zowat alles is tegenwoordig voor iedere schooier bereikbaar, er rest de rijken nog maar weinig exclusief speelgoed. Daarom bezoeken ze graag eens per maand mijn speelparadijs. En die goudbekjes vragen mij dan altijd om nieuwe spelletjes, groter, spannender... meer inzet... meer gevaar. En wie ben ik dan om ze dat niet te leveren?' Hij trommelt op tafel. 'Sorry van de laatste keer, zo had ik het niet bedoeld. Jullie deden je best en niet alles gaat altijd goed. Ik heb nu iets wat zeker gaat lukken en waar jullie lekker van mee kunnen profiteren.'

'Maar hoe dan?' vraagt Mimo. 'Dit gaat toch niet over van die smerige seksdingen? Die shit moeten we echt niet...'

Tango barst weer in lachen uit. Hij trekt zijn voeten van tafel, schuift wat troep opzij en haalt uit een la een iPad tevoorschijn. Hij schraapt zijn keel, legt het apparaat voor ons neer en speelt een filmpje af waarin wij de hoofdrol spelen. Zittend tegenover de grijnzende piranha met tanden witter dan suikerklontjes, kijken we naar het filmpje dat voor even een hit was op sociale media.

Een kring heeft zich gevormd rond twee jongens met glimmende, ontblote bovenlichamen. Ze gaan elkaar te lijf met harde trappen en zwaaiende stoten.

We hadden allebei zeker vijf keer meegedaan aan illegale *hood fights*. Met het gewonnen geld wisten we de eerste weken op straat te overleven. Maar vechten doen we al een tijd niet meer. Niet alleen omdat door alle aandacht voor die fights, de politie constant in onze nek hijgde, maar ook omdat de straat je langzaam opvreet. Je hebt al je energie hard nodig om te kunnen overleven.

Onze laatste fight, waarin Mimo en ik het tegen elkaar opnamen, won ik op basis van punten volgens scheidsrechter Ron, een snackbareigenaar. Ik ervaarde het meer als een gelijkspel en deelde daarom het wedstrijdgeld met Mimo. Sindsdien trekken we met elkaar op en beschermen we elkaar.

'Waarom laat je ons dit zien?' vraag ik.

Tango gooit zijn hoofd naar achteren en houdt een krachtige vuist omhoog. 'Jullie honger, jullie bewijsdrang... Jongens die niets te verliezen hebben en

nog zoveel te winnen... Dat is de levensenergie waar mijn klanten naar vragen! Jullie zijn de gladiatoren van de eenentwintigste eeuw! Eens per maand, op een van mijn casinoavonden, wil ik ze een *fight of the night* aanbieden. Een gevecht waar zwaar op ingezet kan worden. En ik wil jullie chico's aan mijn team van *gladiadores* toevoegen! Ik heb meer jongens die klusjes voor me doen, maar jullie zijn anders. Jullie hebben lef en daarom gun ik jullie dit!

Ik krab op mijn voorhoofd, kijk naar beneden, in de war door de belachelijkheid van alles. Wat denkt hij wel? Dat we in de middeleeuwen leven en als slaafjes rijke mensen gaan vermaken?

Maar Mimo denkt daar duidelijk heel anders over. De laatste tijd was hij wat minder energiek, omdat hij via via hoorde dat zijn moeder hem nooit meer wil zien, maar ik zie dat hij helemaal opleeft bij het horen van Tango's verhaal. Mijn blik schiet een paar keer heen en weer tussen Mimo en Tango.

'Serieus, Mimo?'

Mimo leunt geïnteresseerd naar voren en legt zijn handen op elkaar.

'Stel... Stel dat we het doen... tegen wie vechten we dan?' vraagt hij.

Tango vouwt zijn handen ineen, legt ze in zijn nek en leunt achterover. 'Uiteindelijk wil ik internationaal gaan en ook iets met wilde dieren gaan doen,' zegt hij, 'maar ik wil beginnen met de beste *hood fighters* uit Nederland en België. Voor het eerstkomende gevecht heb ik al een Marokkaantje uit Antwerpen. Stelt niks voor. Je weet wel: type grote bek, maar gaat al liggen als hij een klok hoort tikken.'

'En wat schuift het?' Ik kan de eurotekens bijna in Mimo's ogen zien glinsteren.

Tango glimlacht. 'Hangt af van het aantal weddenschappen,' spreekt hij traag. 'Maar gegarandeerd tweeduizend, bij winst natuurlijk veel meer... Plus foien.'

Tango voelt en ziet mijn twijfel en kan zijn irritatie hierover niet achter een neppglimlach verbergen. Daarom richt hij al zijn aandacht maar op Mimo.

'Over een maandje is de eerste,' zegt hij enthousiast. 'Alles is al georganiseerd: goed eten en als je wilt regel ik zelfs wat vermaak voor in je kleedkamer.'

Hij trekt een pak bankbiljetten uit zijn achterzak, duimt er een briefje van honderd af en klapt het hard voor Mimo neer.

'Hier, een gebaar van goodwill, chico. Maar ik wil binnen vierentwintig uur bevestiging. Ze staan in de rij om voor mij te vechten.'

Meteen nadat we door Bozo weer naast de viskraam zijn afgezet, begint Mimo

op me in te praten. ‘Wat wil je dan, Raf?’ vraagt hij met veel emotie in zijn stem. ‘Je wilt niks meer. Geen bankpassen, geen hood fights, wat wil je dan?’ Hij zucht diep. ‘In het begin deden we er alles aan om een weg terug te vinden naar een normaal leven! En nu? Nu zijn we net als elke zwerver. We hebben de situatie langzaam geaccepteerd.’ Mimo veegt vermoeid over zijn gezicht, terwijl ik zijn woorden op me laat inwerken. Nog voor ik iets terug kan zeggen, gaat hij alweer verder. ‘Weet je wat het ook met jou is? Je bent te trots en je draagt te veel schuld. Je hebt zoveel spijt van je verleden dat je bent gaan denken dat je móét lijden. Waar zijn diegenen die jou en mij hebben gebruikt? Die liggen allemaal lekker in een bubbelbad te piemelschuimen! Kom, Raf, please, laat mij het maar doen. We gebruiken die Spaanse Chinees, pakken wat partijtjes en de grote flappen, en daarna kan hij doodvallen.’ Hij slaat een arm om me heen en zegt: ‘Om weer mens te worden, zullen we soms dierlijke dingen moeten doen.’

Gokken en knokken zonder scheids

Een maand later zitten we in Bozo’s auto, op weg naar het gevecht. Hoewel ik als Mimo’s sparringpartner alles heb gegeven tijdens onze parktrainingen, word ik geplaagd door schuldgevoel. Ik zal vandaag alleen toeschouwer zijn.

Als Bozo het portier eindelijk opentrekt en onze telefoons inneemt, zijn we in een ruimte die minstens drie keer zo groot is als onze parkeergarage. Er staan grote merkauto’s.

‘Kom, boys,’ mompelt Bozo. ‘Volg mij.’

Via een stalen trap komen we bij een deur met een grote metalen greep. We horen het geluid van gezelligheid, geroezemoes, klinkende glazen en hard gelach met lelijke uithalen.

‘Raak die deur niet aan,’ waarschuwt Bozo en begint wat te mompelen in een portofoon. Even later verschijnt er een lange, blonde vrouw met een ijdel lachje. Ze is gekleed in een strakke, goudkleurige galajurk met een diep decolleté en ze ruikt alsof ze in de Douglas heeft geslapen. Ze neemt ons koeltjes op van top tot teen en vraagt streng: ‘Wie van jullie is Mimo?’

‘Ik,’ zegt Mimo gretig.

‘Dan mag jij me volgen.’

Ik geef Mimo een boks en na wat aarzelen omhelzen we elkaar even.

‘Geduld, Mimo. Proef eerst zijn stijl, sla jezelf niet te snel leeg,’ geef ik hem mee.

Bozo trekt aan de metalen greep en begeleidt mij naar een donkere, brede gang die uitkomt in de grote zaal.

‘Hier blijf jij staan,’ maakt hij duidelijk.

De zaal is versierd met dikke rode tapijten, enorme goudkleurige vazen en beelden, en veel blingbling. Er staan vier luxe barretjes vol champagneflessen en plateaus met hapjes en gapende oesters. Mensen hebben het gezellig aan verschillende goktafels. Op een klein podium staan twee idioten, verkleed als Mexicaan. Ze spelen op de accordeon en gitaar, zingen in een microfoon vol galm. In een glazen kubus kronkelt een fitgirl uitdagend en sexy.

Bij een geïmproviseerd kantoortje worden wedformulieren afgegeven. Meisjes in zwarte, strakke konijnenpakjes serveren met hun neusjes arrogant omhoo de drankjes.

Ik schat dat er zo’n tweehonderd mensen rondlopen.

Even blijven mijn ogen hangen op een kaal hoofd. Een man met dikke walen onder zijn ogen en een wit baardje. Ik weet bijna honderd procent zeker dat het mijn ex-tandarts Meerman is. Wat loopt hier nog meer rond? Dokters? Politici?

De vrouwelijke gasten dragen chique galajurken en zijn behangen met juwelen, de mannen zijn in het zwart gestoken. Behalve de grote baas, Tango, die draagt een rood jasje met daaronder een witte bloes. Allemaal proberen ze om bij die bluffer in de gunst te komen, een stukje succes van hem af te likken. Ze schudden hem de hand, schenken hem neplachjes of omhelzen hem stevig.

‘Dames en heren!’ galmt een lage stem vanuit de boxen in het plafond. ‘Bent u er klaar voor? Het portaal voor de online weddenschappen sluit nu! We kunnen dus beginnen! Zie hier, onze eerste gladiator!’

Boven een nooduitgang draait en flikkert roze en blauw neonlicht. Harde basdreunen klinken uit de boxen. ‘Dames en heren, uit Antwerpen: de slager van Borgerhout, Jamal!’

Als de deur openschuift, sta ik meteen recht op mijn tenen van schrik. Die gast is zeker een kop groter dan Mimo en het lijkt alsof er staalkabels lopen onder zijn glimmende zonnebankbruine huid.

‘Wat gebeurt hier?’ vraag ik paniekerig aan Bozo, die naast mij wat ongeïnteresseerd staat te klappen.

Als ik een stap naar voren doe, steekt hij een arm uit en zegt dreigend: ‘Blijven staan!’

‘Dat is helemaal geen hood fighter. Dat lijkt meer een prof!’

Als de vechter in de kooi staat, zijn armen in de lucht steekt en het publiek ophitst, schalt er een remix van ‘Kleine jongen’ van André Hazes uit de boxen. De hele zaal zingt mee.

‘En daar komt onze tweede vechter, koning van de hood fights, de Servische pitbull: Mimo!’ Het publiek joelt en schreeuwt.

Daar is Mimo. Hij glimlacht zelfverzekerd. De gel in zijn haar licht op in de schijnwerpers. Twee grote mannen escorteren hem richting de kooi.

‘Mimo!’ schreeuw ik. ‘Mimo!’

Als de deuren van de kooi worden gesloten, stopt de muziek.

Ik slik. ‘Maar waar is de scheids?’ vraag ik ongerust aan Bozo.

‘Gil niet zo,’ snauwt hij. ‘Zie ik eruit als Google?’

‘Zijn jullie er klaar voor?’ galmt de stem. Gejoel klinkt uit de zaal. ‘Drrrie rrrondes van drrrie minuten! De regels zijn simpel: wie het eerst knock-out gaat, heeft verloren. *Let’s get ready to rrrumble!*’

Het geluid van de gong klinkt. Mimo jaagt. De Belg springt heen en weer, danst om Mimo heen, de armen losjes naast het lichaam. Mimo stoot vooruit, zoekend naar een opening om zijn harde linkse te kunnen plaatsen.

‘Niet te gretig, Mimo!’ roep ik zo hard als ik kan, maar ik heb niet het idee dat hij me kan horen.

Mimo blijft aanvallen, met vooral harde stoten op de dekking. Dan wordt hij met een wreeftrap op zijn onderbeen onderuit geveegd.

Ik schud mijn hoofd, zucht en ijsbeer. Vanuit het publiek klinkt spottend gelach.

‘Niet vallen, kleintje! Ik heb op je gewed!’

Als Mimo weer opstaat, schreeuw ik: ‘Afstand houden en wees verdomme zuinig met je energie!’

Ook in de tweede ronde blijft Mimo druk zetten. Hij cirkelt om de Belg heen, belaagt hem met hoekstoten en hoge trappen. De Belg weet zijn aanvallen goed te blokken of te ontwijken. Als hij er genoeg van lijkt te hebben, plaatst hij een harde counterstoot op Mimo’s maag. Mimo grijpt zich vast aan zijn tegenstander. Ik zie zijn mond opengaan en weet dat hij uitgeput is. De Belg duwt hem van zich af en begint dan nerveus opzij te kijken. Ik zie Tango naar de kooi lopen en zijn neus tussen de tralies drukken. Na een goedkeurend knikje van Tango, geeft de Belg heel zijn lichaam mee voor een verwoestende

kick. Mimo's dekking valt en onder luid aanmoedigend applaus en gejoel wordt hij belaagd met harde hoekstoten naar zijn hoofd. De Belg buigt voorover en gaat er dan nog harder en sneller in. Links-rechts-links.

'Ga verdomme liggen!' roep ik. 'Mimo!'

Er stroomt bloed uit zijn wenkbrauw. Het publiek is uitzinnig, maait mee met de stoten.

'Is dat nou die kampioen van de straat?!'

'Maak hem dan maar af!'

'Kijk hem eens wegduiken!' Op het bebloede gezicht van Mimo is angst en paniek te lezen. Het bitje hangt half uit zijn mond. Hij drukt zich naar voren en probeert de Belg tegen de tralies te drukken. Hij komt helaas niet ver, een harde leverstoot doet hem door zijn knieën zakken. Hij hapt naar lucht.

'Ik moet hem helpen!' brul ik.

'Ze killen je als je daarheen loopt,' reageert Bozo en houdt me weer tegen. 'Hier blijven!' En onder aanmoediging van de joelende menigte, trapt de Belg Mimo hard tegen zijn hoofd.

'Mimo!'

Bloedspatten vliegen door de lucht. Wanhoop en woede drukken op mijn hart. Ik tril, zwaai met mijn armen en storm naar voren. Bozo slaat zijn armen om mijn middel, tilt me een stukje omhoog en smijt me dan hard op de grond.

'Laat me los, vuile hond!'

Vanaf de vloer trap en stoot ik wild in de richting van Bozo. Twee mannen met oortjes in schieten hem te hulp. Ik krijg twee stompen in mijn maag en sla dubbel. Dan voel ik iets in mijn schouder prikken.

Op een hardhandige manier word ik wakker geschud. Ik kijk gedesoriënteerd om me heen en zie dat ik in een busje op het parkeerterrein vlak achter het station lig. Ik ben nog dizzy wanneer ik als een kreupel beest uit de wagen word getrapt. Twee mannen tillen Mimo als een lijk bij zijn hoofd en benen uit de wagen. Ze leggen hem bij mijn voeten neer en scheuren weg.

We hebben geen keus, chico

Gelukkig kreeg ik Maria en Didi meteen te pakken en samen hebben we Mimo in een straatambulance – een Albert Heijnkarretje – naar de eerste hulp geduwd. Hij zit op de bedrand en doet zijn best om te glimlachen. Zijn gezicht is gezwollen en beide wenkbrauwen zijn gehecht. Ik voel me schuldig dat ik hem niet heb kunnen verdedigen en zie er flink tegenop om hem te vertellen waar we de aankomende dagen zullen moeten slapen. Terwijl hij geforceerd grapjes maakt, kijkt hij dwars door me heen. Ik tik zenuwachtig met mijn voet op de vloer.

‘Broer, wat is er?’ vraagt hij.

‘Het spijt me, Mimo,’ zeg ik met een brok in mijn keel, ‘maar we zullen de aankomende tijd naar de nachtopvang moeten.’

Hij gaat rechtop zitten. ‘Hoe bedoel je?!’ vraagt hij met een paniekerige blik. ‘Echt niet! Ga jij maar alleen! Ik ga echt niet naar die junks!’

‘Mimo, je moet echt rustig doen,’ zegt Didi.

‘We nemen een hotelkamer tot ik beter ben! Tango heeft je toch betaald?!’ roept hij.

Ik schud mijn hoofd. ‘Ik wilde het je eigenlijk later vertellen,’ zeg ik aarzelend, ‘maar je krijgt geen cent.’ Ik wacht even op Mimo’s reactie, maar hij zegt niks en staart me alleen maar met grote ogen aan. Ik kijk even zenuwachtig naar Maria en ga dan verder. ‘Het was een vooropgezet plan. Met onze hoodfightvideo’s hebben ze die gasten overgehaald om veel geld in te zetten, vooral via hun illegale onlinenetwerk.’

Ik houd mijn telefoon bij zijn oor. ‘Check dit laatste spraakbericht van Tango.’

‘Hijos de puta! Ik had nog dertigduizend van jullie tegoed. Wees blij dat Mimo nog leeft. En haal niks in je koppies, chico’s, want dan weet je wel waar het eindigt.’

Tijdens het luisteren drukt Maria zich tegen mijn schouder. Ik kijk opzij en zie haar wit wegtrekken. Er verschijnen tranen in haar ogen. Ik probeer te bedenken wat ik tegen haar kan zeggen, maar besef dat het beter is om even te zwijgen. Terwijl Mimo mij verward blijft aankijken, schudt hij zijn hoofd en stompt vervolgens hard op het matras.

‘We gaan ’m nu opzoeken, broer!’ brult hij. ‘Ik ga hem echt doodmaken! Ik zweer het je!’ Didi slaat een arm om hem heen.

‘Doe niet zo idioot, Mimo. Je hebt een hersenschudding. En wat wil je tegen zo’n machtige gek doen?’

Ook een meisje op zijn lijstje

Na een depressieve week vol pijn, beginnen de oogjes van Mimo langzaamaan weer te glimmen. Als we in de gemeenschappelijke ruimte van de opvang gaan zitten voor het ontbijt, schuiven Maria en Didi bij ons aan. Ik voel me opgelucht als ik zie dat ook Maria weer glimlacht. De afgelopen dagen was ze wat depri en kon ze nogal boos reageren. Ik durf haar daarom nu pas die ene vraag te stellen: ‘Waarom reageerde je zo emotioneel op dat spraakbericht van Tango?’

Maria kijkt wat aarzelend rond en fluistert: ‘Dat vraag je me nu pas? Ik wil er niet over praten.’

Terwijl ik traag met een mes op mijn bord tik, blijf ik Maria onderzoekend aankijken. Ze neemt een slok melk en glimlacht zacht.

‘Oké... maar belooft dat je niet flipt... Kijk... een halfjaar geleden werd ik in het park aangesproken door een vriendelijke vrouw. Ze vertelde me dat haar baas luxe feestjes verzorgt en knappe serveersters nodig had. En zij bracht mij dus in contact met... met hem dus... met Tango.’

‘Wat? Serieus? Tango?!’ vraag ik.

‘Tango?’ herhaalt Mimo.

‘St... niet zo hard. In het begin deed hij superaardig, gaf me geld en vooral veel aandacht. De eerste keer serveerde ik op een soort zakelijk diner; alles ging goed en ik verdiende best veel. De tweede keer verliep anders. Het was op een groot feest. Aan het eind van de dag werd ik opeens naar een kamertje begeleid. Tango kwam binnen en zei dat een van zijn klanten speciaal om mij had gevraagd. Ik zou tien keer zoveel gaan verdienen. “Ik heb veel voor jou gedaan en jij gaat nu iets voor mij terugdoen,” zei hij op een intimiderende toon. Hij greep me vast bij mijn bovenarm, maar ik trok me los. Ik zweer het je, het was gewoon angstaanjagend hoe hij toen naar me keek, zo duivels.

“Ik weet alles van je. Ik kan je kapotmaken als je niet meewerkt!” brulde hij en hij pakte me weer vast. Echt... om mezelf te bevrijden heb ik toen mijn longen uit mijn lijf geschreeuwd. Hij draaide helemaal door, klapte me een paar

keer hard in mijn gezicht en heeft me als oud vuil naast een glasbak laten dumpen.'

'Waarom heb je dit nooit verteld?' vraagt Didi geschokt.

Ik bijt op mijn knokkels en Mimo plukt agressief stukjes van zijn krentenbol.

'Ik ga die Spaanse AliExpress echt doodmaken,' broemt hij.

Als de woede naar mijn buik zakt, sla ik hard met mijn vuist op tafel. Ik sta op, draai me om en richt me tot de jongens en meisjes die nu allemaal mijn kant opkijken.

'Wie van jullie kent Tango?' vraag ik. Alle monden lijken dichtgenaaid. Alleen het geluid van schrapend en vallend bestek is te horen.

'Please, ga zitten,' smeekt Maria.

'Jullie zijn niet de enigen,' ga ik verder.

Lisa, een roodharig meisje dat vaak alleen zit, zegt bijna fluisterend: 'Ja, maar als hij weet dat we hierover praten, zijn we morgen dood.' Om haar heen klinkt instemmend gemompel.

'Maar dat is het juist,' zeg ik. 'Tango weet dat we bang zijn. Hij is sluw, kent onze geschiedenissen, onze zwakheden, weet dat we geen vertrouwen meer hebben in mensen, in elkaar. We staan allemaal alleen en daardoor zijn we een makkelijke prooi voor de gieren. Tango verleidt ons met een glimlach, belooft dat we eindelijk eens zullen gaan winnen in het leven, maar de enige die altijd wint is hijzelf. En wij... Wij zijn niks anders dan loopjongens en vermaak voor zijn vage business, daarna gooit hij ons weg. Willen we niet dood achter een container gevonden worden, dan zullen we ons moeten verdedigen.'

Ik kijk om me heen, in bange, vragende ogen, die mij als gehypnotiseerd aanstaren. 'Samen kunnen we een vuist maken. Misschien moeten we er straks in de glasfabriek verder over praten,' zeg ik geruststellend.

'Ja, dat moeten we echt doen!' roept Didi opgewonden. Met haar energie weet ze in elk geval wat spanning uit de lucht te halen. Ze tikt met een vork op tafel, beweegt hyper op haar stoel en richt zich dan op Maria. 'Maria, please... vertel... Vertel ze dat verhaal, van die arrastão!'

Een arrastão voor een aso

Al twee weken komen we samen in deze verlaten glasfabriek, waar de groep met de dag groter wordt en de saamhorigheid groeit. Samen bouwen we hier aan Plan Arrastão en vandaag is er goed nieuws.

‘Jongens!’ brul ik met mijn handen om mijn mond.

‘Even allemaal luisteren!’ Het geroezemoes valt stil. ‘Code Tango is gekraakt!’ Er wordt hard gejoeld, gestampt, gefloten en geklapt. ‘Luister! Jullie weten dat klanten van Tango op het laatste moment een sms’je ontvangen met een datum en een code. Zijn gokcircus verplaatst zich telkens en alleen zijn klanten weten welke code bij welke plaats hoort! En nu komt het... Ik heb jullie verteld over die tandarts... Die heb ik de mond open gechanteerd! We hebben dus een datum én een locatie! Vrijdag is het zover!’

Weer hard geklap, gefluit en gejoel.

Als Maria naast me komt staan en haar hand opsteekt, is het weer muisstil.

‘We gaan het eindelijk doen,’ zegt ze krachtig. ‘Een arrastão voor een áso!’

Er klinken oorlogskreten. Maria kijkt iedereen een voor een aan. ‘En als we vallen, vallen we samen! Vrijdag zullen we samen een arrastão plegen!’

‘Yes!’ roepen sommigen.

‘Arrastão!’ schreeuwen anderen.

Maria maant ze tot stilte. ‘En we doen dit niet alleen om te kunnen eten en overléven, maar ook om een duidelijke boodschap af te geven: ook al hebben we geen thuis, ook al zijn we arm, ook al zijn we kwetsbaar en ook al zijn we klein, we zijn ook met heel veel!’

Grote buit bij overval op illegaal casino

Van onze verslaggeefster

Apeldoorn – Vrijdagnacht waren er zo'n honderdvijftig bezoekers aanwezig in een illegaal casino, in een loods achter een woonboerderij. Rond twee uur 's nachts werd het complex bestormd door een groep van ongeveer vijfentwintig personen met nylonkousen over het hoofd. Schoten werden gelost, maar niemand raakte gewond.

Een van de aanwezigen vertelde dat het waarschijnlijk gaat om een grote groep jongeren.

'Ze stormden luid joelend en schreeuwend binnen en graaiden om zich heen,' aldus een getuige. De daders beroofden de bezoekers van juwelen, smartphones, portemonnees en horloges. Ook werd een kluis met geld ontvreemd. Opvallend genoeg werden er ook heel wat luxe etenswaren meegepikt, waaronder twintig gekookte kreeften, meer dan dertig flessen champagne en een geroosterd lam. De politiewoordvoerder bevestigt dat de slachtoffers een illegaal casino bezochten. De organisator, een bekende van justitie, is inmiddels in hechtenis genomen. Hij werd naakt aangetroffen, opgesloten in een vechtkooi.

Als we vallen verscheen in de verhalenbundel 3PAK
ter gelegenheid van de Boekenweek van Jongeren 2021.

Als we vallen © 2021 Khalid Boudou

Illustratie Aimée de Jongh
Vormgeving Moker Ontwerp
Uitgave Stichting CPNB
(met dank aan Overamstel Uitgevers)

www.boekenweekvanjongeren.nl

 @Boekenweekvanjongeren

 @Boekenweekvanjongeren

 @bwvanjongeren

ORGANISATIE

Stichting Collectieve
Propaganda van het
Nederlandse Boek

de
Schrijvers-
centrale

MET DANK AAN

nbd biblion

PARTNERS

MALMBERG
a Sanoma company

CJP

Nederlands
letterenfonds
dutch foundation
for literature

KB) nationale
bibliotheek

FONDS 21